

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: DKP 26. kongres : centralkomiteens beretning

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1980]

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Som alle andre kongresser er denne DKP's 26. kongres både en afslutning og en start.

Ud fra den viden og erfaring, vi har opnået i kongresperioden, skal vi analysere situationen og forberede nye fremskridt, og denne proces foregår ikke kun her på kongressen i de 4 dage, vi er samlet, men omfatter også den partidiskussion, der har været ført i partiet i det sidste halve år.

På tusinder af møder har partiet diskuteret, åbent og kritisk søgt at lære af såvel sejre som nederlag. Partiets mange udvalg har udarbejdet rapporter, som gennem virksomhedsberetningen er gået ud til partiet som støttemateriale til diskussionerne.

Vi har lært noget om vort parti i denne diskussion. Vi er flere end ved sidste kongres. Alene fra nytår har vi fået 300 nye medlemmer. Partiet er organisatorisk blevet styrket. 46 nye partifædelinger er oprettet, og i afdelings- og distriktsledelser er mere end 1700 kammerater engageret i politisk-organisatorisk ledelsesarbejde. Partiet har udviklet kadrer, skolet og hardet kammerater, der kunne stille sig til rådighed i folkets mange kampe. 24,9 pct. af vore medlemmer er valgt til tillidsposter i fagbevægelse, lejerorganisationer o.l.

Vi har kunnet give kraft til komitebevægelser og enhedsaktioner. Vi er et parti af en ny type. Vi kunne gennemføre partidiskussionen ikke alene i partiforsamlinger, men åbent i vor presse, kritisere og udarbejde forslag, men vi blev ikke en diskussionsklub uden handlekraft.

I det halve år, vi har diskuteret og forberedt denne kongres, har partiet været engageret i et utal af del-aktioner i boligforeninger, lejerorganisationer o.l.

Vi har deltaget i de lokale diskussioner, præget dem, givet dem retning. Vi deltog i kampen mod Nato-beslutningen om at placere atomraketter i Europa, samlede underskrifter, hjalp med til at organisere komiteer.

Vi indsamlede i samme periode 82.833 underskrifter på kravet om samfundsovertagelse af olien og gassen i Nordsøen.

Vi indsamlede 4,5 millioner kroner til Land og Folk, og garantifonden fik i de sidste 6 måneder 836.491,85 kroner.

Vi skaffede 30.000 stillere for partiet til det kommende folketingsvalg.

Intet andet parti i Danmark kunne gennemføre dette.

Kammerater.

Dette giver kongressen muligheder og forpligtelser. Vi har styrke til både at være fast i vor holdning og samtidig kritiske over for os selv og åbne over for de problemstillinger, der lever i arbejderklassen. Vi har styrke til at sætte store mål og til at træffe dristige beslutninger.

Vi holder vor kongres i en situation, hvor de kræfter, der har økonomisk og politisk interesse i spænding, oprustning og krigsforberedelse, ansvarløst og massivt har sat ind for at sætte afspændingen over styr, sat ind for at få befolkningen til at afbinde sig med oprustning og kold krig.

Og ser vi på udviklingen i de seneste årtier, forstås man, at kapitalismens forvarere er panikslagne. Såvel økonomisk som politisk er kapitalismen i krise. Overalt i verden kæmper folk sig fri af imperialismens åg. Ikke i alle tilfælde afløses feudale diktaturer af demokrati og socialisme, men der er en klar linje i udviklingen. Vi lever i den tidsperiode, hvor kapitalismen spiller fallit og anti-imperialisme, demokrati og socialisme vinder frem.

Vi oplever altså ikke, som nogle påstår, en fremgang for den kapitalistiske samfundsopfattelse. Ideologisk og økonomisk er kapitalismen på tilbagegang. Men endnu hersker imperialisterne over uhyre ressourcer politisk, økonomisk og militært, og de vil med alle midler søge at vende udviklingen. Derfor hetzer de, derfor modarbejder de afspændingspolitikken og den fredelige sameksistens.

Men alternativet til afspænding er krig, og magtbalancefilosofi er oprustning og krigens filosofi, som altid har og altid vil føre til optrapning og såkaldt balance på et højere niveau, med flere våben og mere djævelske udryddelsesmetoder.

De atombærende raketter, der er besluttet opstille i de europæiske Nato-lande, nedsætter tidsperioden fra de affyres til de når deres mål i hele den vestlige del af den socialistiske verden til 4-6 minutter. De er samtidig svære at lokalisere og neutralisere med afværgevåben.

Men har man egentlig tænkt, hvad dette betyder? Den påståede modstand har kun et militært afværgemiddel — opbygning af et atomraketsystem, der med ét slag kan udslette alt liv i de europæiske Nato-lande!

Og de seneste måneder har vist, hvilke muligheder magthaverne har for at vildlede og ophidse gennem en løgnagtig propagandaindsats. Det var ikke Sovjetunionens holdning til den afghanske revolution, der truede afspændingspolitikken. Men USA brugte den, søgte at piske en had- og krigstemning op, brød indgåede handelsaftaler, aflyste kulturbesøg, kræver olympiaden i Moskva aflyst, påstår løgnagtigt, at Sovjetunionens militære hjælp til den afghanske revolution brød med internationale aftaler og grundlæggende moralbegreber for den fredelige sameksistens.

I denne situation, hvor alle fredselkende kræfter skulle sætte ind for at fastholde afspændingspolitikken, stod DKP partimæssig alene i afvisningen af hysteriet omkring Sovjetunionens militære hjælp til den afghanske revolution.

De borgerlige antisocialistiske partier i Danmark vejrede morgenluft, de hetzede mod Sovjetunionen og skærpede kravene til det nye forsvarsforlig — de krævede øget militært beredskab.

Socialdemokratiet støttede Nato og EF's holdning, protesterede overfor Sovjetunionen og afviste alle oplysninger og dokumentationer om udviklingen fra den afghanske regering.

VS og navnlig SF fulgte med og krævede de sovjetiske tropper ud — uden mindste krav til dem, der fra den reaktionære og imperialistiske lejr

udefra truede revolutionen, uden mindste sikring af de opnåede sociale vindinger.

Den holdning hos de andre politiske partier øgede vanskelighederne for de fredskræfter, der ikke ville opgive kampen for afspænding og afrustning. De mennesker, der havde presset en positiv dansk holdning til Helsinki-møderne igennem, arbejdede for, at Danmark skulle leve op til Helsinki-aftalerne og søgt at hindre et dansk ja til placering af atomraketterne i de europæiske Nato-lande, var nok blevet rystet, men ikke løbet over ende.

Men meget skal bygges op igen. Og langt ind i fredskræfternes rækker har hetzen sat sit spor. Det er derfor forståeligt, at en række kvinder stiller krav om, at nu må alle aggressive handlinger umiddelbart indstilles. I den oppiskede stemning, der var skabt af ansvarslede krigshetzer, var det forenklede krav om fred forståeligt og et modstykke til dem, der krævede krig.

Men fredskrav skal underbygges gennem konkrete forslag og aktioner. Danmarks kommunistiske Parti's opgave i fredskampen er ikke alene at give kraft til organiseringen, men også ideologisk at bidrage til klarhed. Hadet til krigen, angsten, fredensket skal forvandles til bevidst kamp for afspænding, afrustning og fredelig sameksistens.

Vi kæmper for fredens bevarelse, men det er en kendsgerning, at millioner af mennesker lever under krigens brutale betingelser. Medens store dele af menneskeheden sulter, ofres der milliardbeløb på krigshandlinger og oprustning. I de fire dage, hvor vi holder kongres, bruges der i verden 24 mia. kr. til oprustning.

Det betyder ikke, at den hidtidige fredskamp har været forgæves eller uden virkning. Men i en klasseadelt verden, hvor enkeltpersoner, grupper og staten har uhyre økonomiske interesser i oprustning og militarisering, hvor retten til udbytning søges fastholdt med militærmagt, skal freden

forsvares hver eneste dag, og sejre for afspænding og afrustning vil blive mødt med modtræk og provokationer.

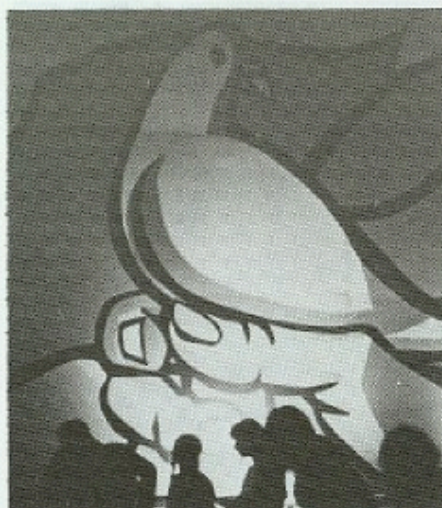
De seneste måneder har understreget, at fredskampen også er en ideologisk kamp, der er forbundet med kampen mod udbytning, fattigdom og undertrykkelse. Det afspejles også i den usikkerhed, der ramte mange ærlige fredskæmpere, som nu stiller spørgsmål til kommunisterne om vor selvstændighed og hæderlighed. De blev præget af antisovjetismen og den for fredskampen så farlige teori, der kæmper om verdensherredømmet.

USA og Sovjetunionen står som modpoler, men de repræsenterer ikke kun nationale interesser, de er også udefra deres samfundsmæssige struktur ideologisk placeret på hver sin side i den kamp, der foregår mellem det døende kapitalistiske system og socialismen. Det udtales klart i principielle erklæringer. Det fremgår af holdningen til de formulerede menneskerettigheder. Det fremgår af deres støtte-aktioner og forslag i internationale organer.

Krig og oprustning er socialismen fremmed. Uanset hvad man påstår om de socialistiske lande, så er det en kendsgerning, at ingen enkeltperson eller aktionærgruppe tjener på eller får økonomisk magt på krigsproduktion.

Kommunisterne er modstandere af vold og krig. Vi vil vinde menneskene for socialismen. Vi er sikre på, at socialismen også vil sejre i Danmark, og at afspænding og afrustning vil fremme udviklingen.

Men gang på gang har den dyrekøbte erfaring været, at uanset om udgangspunktet var en sejr i et demokratisk valg eller en rejsning mod et voldeligt diktatur, så er alle fremskridt og sociale omvæltninger, der angriber magtforholdet, blevet mødt med vold fra de tidligere magthavere. Og det har aldrig fra Pariserkommunen til Afghani-

stan manglet på indblanding fra internationale reaktionære kredse. Det nye i situationen er, at den socialistiske lejr og den internationale arbejderbevægelse nu også har styrke til at understøtte og forsvare fremskridt.

Danmarks kommunistiske Parti har aldrig skjult, at vi har taget stilling i den internationale klassekamp, som deler menneskene, præger vor dagligdag og bestemmer vor fremtid. Og vi tager stilling til de internationale problemer ud fra dette. Vi lader os ikke presse eller diktere, vi erkender de meget komplicerede forhold, der spiller ind i international politik. Men den internationale arbejderklasse og kommunistiske bevægelser har en rigdom af erfaringer, og selvom det i den nuværende periode, med voldsomme brydninger såvel i verdensmålestok som i de enkelte lande, kan være farligt kun at se sort på den ene side og hvidt på den anden, så er hovedlinjen klar.

Afspændingskampens hovedkrav om fredelig sameksistens — ikke-indblanding, og respekt for den nationale suverænitæt betyder ikke, at de sociale uligheder og den nationale undertrykkelse er låst fast.

Endnu lever millioner af mennesker under samfundsstruktur, der medfører udbytning, ufrihed og umenneskelige levevilkår, og det er ikke deres krav og kampe, der truer freden. Og det gavner ikke kampen for afspænding og afrustning at stille krav til de undertrykte og sultne om underkastelse. Tværtimod, en afgørende del af fredskampen er at medvirke til, at de sociale omvæltninger, som skal ske, overlades til folkene selv i de enkelte lande.

De kræfter i det afghanske folk, der så årsagerne til det afghanske folks tilbageslåenhet og elendighed, og samtidig var overbevist om andre muligheder, havde ret og pligt til at tage magten i 1978.

De havde ret til at forsvare magten og indgå en venskabs- og bistandspagt med Sovjetunionen om hjælp, hvis de blev truet af kræfter udefra.

For Danmarks kommunistiske Parti stod det klart, at udviklingen i Afghanistan ikke alene ville blive præget og bestemt af kampen mellem fremskridt og bagstræb i det afghanske folk, men at den dyrebare historiske erfaring igen skulle bekræftes.

Det var ikke kun et indre nationalt opgør. Men det er ikke rigtigt, at Sovjetunionen stod på spring for at gribe ind. Flere gange afslog Sovjetunionen revolutionsregeringens anmodning om direkte militær bistand i henhold til aftalen med Sovjetunionen.

Det havde været bedre for afspændingen og fredens sag, hvis de farer, der truede den afghanske revolution udefra, ikke havde fået mulighed for at udvikle sig i et sådant omfang, at den afghanske revolutionsregering blev tvunget til at anmode om militærhjælp. Men ingen af dem, der nu hetzer, krævede træningsleje i Pakistan opløst, de krævede ikke stop for den direkte indblanding, der kom fra Kina, Pakistan og USA.

Vi ved, at de sovjetiske tropper kun kan gennemføre en begrænset, men afgørende opgave, forhindre indblanding udefra, stoppe den internationale reaktion ved grænsen. Den sociale revolution kan kun gennemføres af det afghanske folk i det omfang og tempo, man kan støtte sig på folketallet.

Dette er også et svar til Anker Jørgensen og andre, der påstår, at vor holdning til den afghanske situation og Sovjetunionens militære hjælp kan tolkes herhen, at DKP kunne tilkalde militærhjælp fra den socialistiske verden for at påtvinge det danske folk socialisme.

Vi har aldrig, ej heller i Afghanistan, godtaget eller forsvaret, at et mindretal i kamp for sociale omvæltninger fik militær hjælp udefra for at styrte en regering og tage magten.

I Afghanistan havde de revolutionære kræfter ved egen kraft tilkæmpet sig magten i april 1978, den havde gennemført en række i befolkningen populære reformer, da den sorteste reaktion med hjælp udefra satte ind for at bremse fremskridt og om mulig generobre magten.

I Chile, hvor Allende-regeringen havde magten efter demokratiske valg, var det modsat et fascistisk mindretal, der fik militærhjælp fra Nato-magten til at styrte regeringen og indføre fascistisme.

Men hvad var der sket, hvis Sovjetunionen ikke havde levet op til sine traktatmæssige og moralske forpligtelser? Og hvad vil der ske, hvis de sovjetiske tropper trækkes tilbage, før det nye Afghanistan har styrke til at forsvare sig mod dem, der ude fra vil genetablere det gamle magtforhold? Vi er overbevist om, at det kunne betyde også fysisk udslettelse af de kræfter, der kæmper for sociale ændringer, for gennemførelse af de mest elementære menneskerettigheder.

Derfor — da vi i december modtog information og en opfordring om solidarisk støtte fra det af-

ghanske broderparti, der er med i det Revolutionsråd, der har haft magten siden 1978, var vi efter en grundig overvejelse ikke i tvivl om, hvad der var rigtigt for freden og fremskridtets sag.

Det er ikke den afghanske revolution eller Sovjetunionens hjælp, der har bragt afspændingen i fare. Meget kunne fremføres som bevis for dette.

USA havde indledt sit felttog mod afspændingspolitikken længe før. Resultatet af SALT-2-forhandlingerne var lagt på is med henvisning til, at der skulle være sovjetiske tropper på Cuba, selv om det er USA-tropper og ikke sovjetiske, der befinder sig på Cuba — imod det cubanske folks ønske.

USA har formuleret tesen om, at de med alle midler ville forsvare det, man kaldte for USA's interesser i det mellemste østen.

USA havde afsendt store flådeenheder til den persiske golf. USA førte forhandlinger med Kina om militært samarbejde for at slutte ringen omkring Sovjetunionen.

Nato havde besluttet at øge oprustningen. Nato havde besluttet at stationere atombærende raketter i Europa.

Men talende for uheldigheden i den danske hetz-kampagne er, at de, der råber op om Sovjetunionens brud på folkeret og løfter om respekt for national selvstændighed, i årevis — mens de optrådte, som om de var de eneste sande forsvarere af Helsinki-mødernes beslutninger for afspænding og afrustning — bag det danske folks ryg opførte depoter i Danmark til brug for USA's elitekorps, der med timers varsel skal kunne sættes ind til forsvar af USA's økonomiske og politiske interesser overalt i verden.

Derfor — vi vil ikke deltage i Carter's valgkamp eller i Nato-generalernes propagandafremstød for rustningsindustrien. Vi vil ikke give grønt lys for dem, der vil slukke fremskridtets og håbets flamme hos et undertrykt folk.

Men vi vil fortsat kæmpe for afspænding, fredelig sameksistens og afrustning. Vi mener fortsat, at kulturel, sportslig og menneskelig kontakt over lande- og ideologiske grænser er med til at styrke afspænding og fred.

Vi vil fortsat arbejde på, at alle tropper trækkes tilbage til de nationale områder. Og dette krav må også omfatte kravet om afvikling af militære depoter for fremmede tropper.

Vi mener, at Danmark har mulighed for at gå i spidsen og fremstå som et neutralt afrustet land. En gensidig og kontrolleret afrustning er nødvendig. Det danske folk må i egen interesse ved bedømmelse af de afrustnings- og afspændingsforslag, der kommer fra den socialistiske verden, erkende de reelle situationer.

Det er den socialistiske lejr, der er omringet af den kapitalistiske verdens militære opmarch.

Det er en kendsgerning, at vort medlemskab af Nato og EF undergraver vor nationale selvstændighed og binder vor økonomi og politiske stillingtagen til den kapitalistiske verdens internationale beslutningsorganer.

Hundredvis af lovforslag er gennemført ud fra

direktiver fra EF. Under den af USA ved Carter skabte internationale krise blev EF-udenrigsministrenes møder til fælles beslutningsorganer.

Derfor må kravet fortsat være: Danmark ud af Nato og EF! Og vi vil forstærke vort arbejde for at vinde det danske folk for disse krav.

Derfor skal vi også fortsat give kraft til Folkebevægelsen mod EF. Det direkte valg til Europaparlamentet viste nødvendigheden af og styrken i et bredt samarbejde om det ene afgørende — at arbejde for en dansk frigørelse fra EF.

EF og Nato kan ikke ændres til brugbare internationale samarbejdsorganer for afspænding, afrustning og socialisme.

Derfor er Socialdemokratiets holdning til Nato og EF i strid med såvel dansk arbejderbevægelses som vore nationale interesser.

Det kapitalistiske system har udspillet sin rolle

De problemer, der presser dansk økonomi med arbejdsløshed, valutaunderskud, stigende gæld til udlandet og kapitalmangel, er skabt af modsætningerne og planløsheden i den kapitalistiske økonomi.

Og selvom skiftende regeringer og navnlig Socialdemokratiet gentagne gange har påstået, at man nu ville regulere den kapitalistiske økonomi, styre den, gennem omfattende statslige indgreb, blev de mange forsøg kun til overgreb på lønarbejderne, overgreb der styrkede kapitalhaverne og forstærkede modsætninger og planløshed.

Storkapitalen, monopolernes magt, sammenflettes mere og mere med den statslige magt. Økonomi og politik bliver mere og mere uløseligt forbundet, og de afgørende økonomiske beslutninger træffes ikke af politikerne, men af monopolernes ledere i de magtorganisationer, der behersker økonomien.

Derfor — hver gang politikerne havde proklameret, at man havde styret og gjort kapitalismen krisefri, slog krisen på ny igennem med eget styrke.

Danmark en del af det kapitalistiske verdenssystem

Man søger at fremstille vanskelighederne som noget udefra kommende — stigende oliepriser, den økonomiske magtkamp mellem USA, Japan og EF, eller udviklingslandenes stigende krav og ressourceproblemer, men sandheden er, at Danmark i efterkrigstiden handelsmæssigt, valutarisk, politisk og militært er blevet bundet snævert sammen med de andre kapitalistiske lande og deres udvikling — vi er en del af det kapitalistiske verdenssystem. Og selvom de stærkeste lande og kapitalgrupper udefra udbytter og undertrykker os, så har vi selv skævhederne og modsætningerne i vor egen økonomi, derfor er de afgørende vanskeligheder ikke noget ud fra kommende.

Og det er bedrageri, når man påstår, at Danmark er blevet fattigere, at vi mangler kapital. Selv om vi grundet planløshed og en menneskefjendsk politik har udelukket ca. 200.000 mennesker fra arbejdsmarkedet, så har den meget kraftige produktivitetstigning sikret en større produktion. Der skabes altså flere værdier nu end tidligere, og vor afsætning af industrivarer til udlandet er stigende. I 1979 steg eksporten i mængde med 10,5 pct.

Og påstanden om, at det skulle være det offentlige forbrug, sundhedstjeneste, uddannelse, sociale og kulturelle udgifter, der stiger og undergraver vor økonomi, er ikke rigtig. Sandheden er, at bruttofaktorindkomsten, værdimåleren for hvor meget

vi frembringer af værdier i det danske samfund, stiger langt mere end de samlede offentlige udgifter.

Fra 1978 til 1979 steg bruttofaktorindkomsten fra 263 mia. kr. til 289 mia. kr., en stigning i den samlede værdimængde på 26 mia. kr.

I de offentlige regnskaber steg udgifterne med 28,7 mia. kr., og indtægterne steg med 21,9 mia. kr., altså en reel udgiftsstigning på 1,8 mia. kr.

Men det politisk afgørende i denne debat er, at den offentlige sektors økonomi ikke kun skal opføres på udgiftssiden — den offentlige aktivitet er en forudsætning for den samlede aktivitet, også den private produktion.

Men det, der er grundlaget og udgangen for hele denne diskussion, er, at monopolerne presser, bruger, dirigerer statsapparatet ud fra deres snævre private økonomiske og politiske interesser, arbejder bevidst på, at den offentlige aktivitet i endnu højere grad skal tjene de private kapitalhaver.

At det er lykkedes, ses af de mange såkaldte krisendeckende, som først og fremmest skulle overføre kapital og magt til de private kapitalhaver. Formerne har været mangfoldige — eksportudviklingsstøtte, produktionsstilskud, økonomi til forskning, produktudvikling, miljøforanstaltninger, isolering, nedsatte sociale forpligtelser, hvoraf det mest kendte, men ikke det eneste eller farligste, er forringelsen af sygedagpengeordningen.

Men udover de lovmæssige indgreb til fordel for storkapitalen har enkeltvirksomheder også presset på. Et enkelt groft eksempel var Stålvalseværket, som med trussel om lukning, uden nogen form for kontrol eller garanti, fik presset staten til at betale 108 millioner kroner til en aktionærgruppe, der omfattede de største og rigeste kapitalgrupper i Danmark, og som året før på deres samlede aktiviteter havde et overskud på 1,8 mia. kr.

At man samtidig satte ind for at svække fagbevægelsen ved indgreb i forhandlings- og aktionsretten og skærpelse af det fagretslige system, var både et nødvendigt led i den omfordelingspolitik, der blev ført af hensyn til de hjemlige kapitalhaveres krav, og en tilpasning til de krav, der blev stillet fra EF — krav, der på det seneste er blevet gentaget og forstærket, konkretiseret med krav om trepartsforhandlinger og ensartede aftaler i det samlede EF-område.

Indgrebet i dyrtidsreguleringen var et lærerigt eksempel. Gennem år har den internationale højfinans gennem EF og OECD krævet et indgreb i dyrtidsreguleringen. Vore hjemlige kapitalistiske bannerførere har krævet det samme. Men selvom Socialdemokratiet i valgkampene lovede at forsvare dyrtidsreguleringen og overenskomsterne, var det den socialdemokratiske regering under Anker Jørgensen, der greb ind. Vi skulle holde omkostningerne nede af hensyn til konkurrenceevnen, derfor skulle arbejdsgiverne fritages for udbetaling af dyrtidsportioner.

Men tager vi udbyttetigningen i 1978 — det første år med indgreb i dyrtidsreguleringen —, så er det tydeligt at aflæse, at de ikke udbetalte dyrtidsportioner er lagt til udbyttens stigning.

F.L. Smidth havde et nettooverskud på 152,7 mill. kr. — de sparede 7,3 mill. kr. i dyrtidstillæg.

DFDS havde et nettooverskud på 72,3 mill. kr. og sparede 4,7 mill. kr. i dyrtidstillæg.

NKT havde et nettooverskud på 56,2 mill. kr. — de sparede 8,5 mill. kr. i dyrtidstillæg.

Fisker og Nielsen havde et nettooverskud på 49,3 mill. kr. og sparede 3,2 mill. kr. i dyrtidstillæg.

Storkapitalen har øget sin økonomiske styrke og politiske magt

Men alligevel lyder det sidste på, som det hed i »Aktuelt«, en kolbette i den økonomiske politik, hvor regeringen lægger op til en lovgivning med massiv kapitaloverførsel til erhvervslivet.

Kravet til arbejderklassen er fortsat reallønsnedgang, for en LO-arbejder et fald fra 1979 til 1980 på 4,5 pct., og det passer jo godt i den socialdemokratiske økonomi, Steffen Møllers, vurdering, når han påstår, at det ikke er kapitalismens planløshed, men lønarbejdernes overforbrug på ca. 6 pct. om året, der er årsag til de økonomiske problemer!

Men sandheden er, at kapitalkoncentrationen er øget under krisen og forstærket under de seneste Anker Jørgensen-regeringer.

Under debatten til kommunisternes forslag om en trustkommission, som vi bl.a. begrundede med de uhyrlige transaktioner, der foregik omkring B&W, noget der senere er fortsat og forstærket,

kunne vi dokumentere, at de 5 største finansgrupper i Danmark havde en samlet egenkapital på 34,2 mia. kr., et overskud i 1977 på 5,7 mia. kr., og at disse 5 finansgrupper ved 49 enkeltpersoners genplacering i aktieselskabsbestyrelser kontrollerer virksomheder, der beskæftiger 270.411 personer eller ca. det samme antal, som samtlige industriarbejdere i Danmark.

Energisituationen, som misbruges til at begrunde nye besparelser og afgifter, med henvisning til de stigende importpriser, afslerer også storkapitalens indflydelse, magt og kæmpefortjenester.

Man taler om stigende priser på olieprodukter, men kan ikke skjule, at de syv søstre, de internationale olie-giganter, sidste år havde en nettofortjeneste på 140 mia. kr.

Vor egen hjemlige multinationale gigant, A. P. Møller-koncernen, der i kraft af sin økonomiske magt sikrede sig retten til at udnytte den danske undergrund, havde sidste år en fortjeneste på ca. 1,1 mia. kr. — en stigning på 30 pct., og har i den sidste koncession sammen med DUC-parterne sikret sig en fortjeneste i de kommende 12 år på op mod 40 mia. kr. på levering af den danske olie og gas i Nordsøen til det danske folk.

Ca. 10 pct. af befolkningen ejer op mod 80 pct. af den samlede formuemasse. Og ser vi på indtjeningen, hvor man gang på gang griber ind over for lønarbejderne, så steg den samlede selskabsskat, dvs. den skat, selskaberne skal betale af nettooverskuddet, fra 1978 til 1979 med 18 pct. Da der er tale om samme skatteprocent, betyder det en tilsvarende indtjeningstigning til virksomhederne.

Krisen udnyttes ideologisk af højrekræfterne

Politiske holdninger er hos store dele af det arbejdende folk presset til højre under krisen, ikke fordi kapitalismen fremstår med løsninger på kriseproblemerne, eller fordi det økonomiske system har givet menneskene større lykke og tryghed. Men den økonomiske magt giver også propagandistisk og ideologisk magt og indflydelse. Gennem uddannelse, kulturliv, presse og massemedier påvirkes mennesker til at glemme egen placering, vi fremmedgøres over for vor egen situation.

Man spiller på utilfredsheden og angsten. Den ulige adgang til kulturliv, den stigende vold, det stressede forhold mellem mennesker, alt det, der er prisen for det kapitalistiske systems effektivitet og udbytningsskrap, bruges som argumenter mod kravene om større lighed, frihed og demokrati.

Den åbenlyse skævhed i skattebyrdefordelingen bruges til kamp mod al offentlig aktivitet og indkrævning af skatter. Sociale holdninger opgives og forrådes, idet man massivt sætter ind mod sygedagpengeordninger, vederlagsfri ydelser, pensioner, erstatning for løntab ved arbejdsløshed, børneinstitutioner, forebyggende sundhedstjeneste osv.

De arbejdsløse isoleres. Under den langvarige krise er arbejdsløsheden blevet målrettet mod de svageste grupper, mod dem, arbejdsgiverne har mindst fortjeneste på eller bedst kan undvære i perioder, de unge, kvinderne, de fra-sorterede. Man søger bevidst i propaganda og lovgivning at gøre arbejdsløsheden til et problem for dem, der direkte er ramt, og ikke hele klassens problem.

Holdningen til de unge er afslørende for samfundssystemet og den politiske udvikling. Ca. 70.000 unge er uden arbejde, uden reelle uddannelses-tilbud, og selvom vi er et af de rigeste lande i verden, påstår den socialdemokratiske regering og de borgerlige partier i skøn forening, at vi mangler kapital til uddannelses-faciliteter og arbejdspladser.

EFG-lønnen i basisåret blev frataget de unge for at tvinge dem ind under den ringere, men mere profitgivende mesterløn. De uddannelsessøgende henvises til at klare deres økonomiske problemer gennem banklån, som betyder, at både de og staten stopfodrer rentekapitalen med penge.

For at skjule den manglende indsats over for ungdomsarbejdsløsheden søger man gennem tilskud til de private arbejdsgivere og indholdsløse beskæftigelsesarbejder at holde de unge hen, opbevare dem, skjule problemet.

Men den reaktionære holdningsændring og fremmedgørelse har først og fremmest været mulig grundet svagheder i arbejderbevægelsens politiske kamp og i fagbevægelsens top.

Socialdemokratiet har et stort ansvar for udviklingen. Den politiske styrke, de fik af vælgerne, bliver brugt til at administrere samfundet på storkapitalens præmisser. Man forlader egne teorier og principprogrammer, accepterer borgerlige

samfundssøkonomiske begrundelser for krisen og gennemfører de overgreb mod lønarbejderne, der formuleres i de styrende organer i det kapitalistiske system.

LO-ledelsens kritik af Anker Jørgensens politiske holdninger dækker over personlige modsætninger og den kendsgerning, at afstanden mellem lønarbejdernes ønsker og Socialdemokratiets politik bliver større og større. Det er ikke udtryk for, at LO-ledelsen har forladt den reformistiske vej og nu fremtræder med en bæredygtig alternativ politik. LO vil fortsat indkomspolitik, trepartforhandlinger fremfor frie overenskomstforhandlinger, og ØD-opsparingsordninger fremfor demokratiske ændringer her og nu i det økonomiske liv.

Derfor skal vi fortsat bekæmpe LO-ledelsens samarbejdspolitik, men vi skal samtidig se LO's kritik som en hjælp til afsløring af udviklingen i og faren ved Socialdemokratiets politik. Og vi skal i fagbevægelsen understøtte og udvikle aktioner sammen med socialdemokratiske arbejdere mod indkomspolitikens følger.

Vi skal ikke ændre vor principielle holdning til Socialdemokratiet, uanset højreudviklingen samler det fortsat hundredtusinder af arbejdere, der ikke ser faren ved reformismen. Og det gælder fortsat om at vinde dem for socialismen, få dem til at bryde med det kapitalistiske system.

Men for at komme frem ad denne vej skal vi klarlægge faren ved reformismen og Socialdemokratiets politik, vise andre veje, og i vor stillingtagen til lovforslag, aktioner og initiativer leve op til vore rigtige politiske analyser, principielle holdninger og erfaringer.

Der er ingen modsætning mellem kritik og afsløring af en fejlagtig socialdemokratisk politik og kampen for enhedsaktioner mellem alle lønarbejdere, også de der troede på Socialdemokratiets løfter.

Men partidiskussionen har vist, at vi også i begrænsede konkrete situationer stilles over for spørgsmålet, om vi overhovedet kan gå i samarbejde med Socialdemokratiet, så længe dette partis generelle politik præges af bindinger til Nato, EF og borgerlige nedskæringskrav.

Hvis vi generelt sagde nej, ville vi alene blive en protestbevægelse, og det ville også stride mod aktionsenhedens metode og erfaring. Men det er klart, at der er grundlæggende betingelser for et samarbejde med Socialdemokratiet.

I kommunerne er der — som i fagbevægelsen — mulighed for at samarbejde på områder, der bryder med Socialdemokratiets landspolitiske holdninger, ja, som har mulighed for direkte at krydse den negative indkomspolitik.

Men den absolutte betingelse må være,
— at det forstås af og virker aktiverende på arbejderklassen,
— at det ikke tvinger os til at opgive principielle krav og vurderinger.
— at det forbedrer arbejderklassens stilling.

Vi mener fortsat, at en socialdemokratisk regering er nemmere at påvirke i gunstig retning, end en borgerlig, fordi Socialdemokratiets egne vælge-

re kan sættes i bevægelse mod en politik, der — for at tækkes storkapitalen — bryder med valglofter og partiprogrammer.

Men det betyder ikke, at en reaktionær politik bliver mindre reaktionær, fordi Anker Jørgensen gennemfører den, eller fordi man samtidig med politiske overgreb mod arbejderne klipper trynser af et læst skattesystem, som det skete i december. Derfor skulle december-indgrebet 18 og senere 17 lovforslag bekæmpes som en helhed.

Derfor skal de bebudede nedskæringer og om-lægninger af den økonomiske politik bekæmpes med alle midler, protester fra arbejdspladser og fagbevægelse, også selvom den socialdemokratiske regering nægter at se andre politiske muligheder og udskriver valg. Et valg vil være politisk bedre for arbejderklassen end accept af bebudede stramminger, der efter regeringens egne udtalelser skal sikre nye kapitaloverførsler til virksomhedsejerne.

SF — et reformistisk parti

Ved bedømmelsen af SF og det samarbejde, der kan og skal udvikles med de lønarbejdere, der stemmer på SF, skal vi stadig erindre os de politiske grunde til SF's opståen og senere holdning til de for arbejderklassen afgørende spørgsmål.

Det var den kolde krigs pres og antisovjetiske kampagne, der lagde grunden til SF. At fastholde rigtige vurderinger om den internationale klassekampens overordnede rolle blev for nogle socialister og politisk søgende mennesker for krævende, når enkeltbegivenheder eller politiske og menneskelige fejtagelser i den socialistiske lejr af de imperialistiske propagandacentraler blev gjort til det politisk væsentlige og skruet op, så det i en periode skjulte de grundlæggende og afgørende træk i den internationale udvikling.

Men holdninger lader sig ikke dele op. At krybe i læ eller knibe uden om klasse-mæssige vurderinger af internationale spørgsmål, fører også til fejlagtige og opportunistiske standpunkter overfor hjemlige problemer.

Da Socialdemokratiet i 60'erne som forsvar af indkomspolitikken — hjulpet af borgerlige økonomer — søgte at bortforklare klasseopdelingen og det kapitalistiske systems uovervindelige modsætninger, skrev Aksel Larsen:

»Kapitalismen har i betydelig grad lært at bekæmpe kriserne. Den har større muligheder derfor end tidligere. Der er sket noget med kapitalismen siden 1914.« »Mulighederne for at afværge eller bekæmpe kriser er blevet større — og hertil kommer kapitalisternes erfaringer.

Holdningen har senere været den samme — nok kritisere kapitalismen og Socialdemokratiet, men ikke konsekvent tage stilling ud fra en klasse-mæssig vurdering.

Det kom frem under »det røde kabinet«, i diskussionerne om en alternativ økonomisk politik, i ØD-debatterne, i holdningen til arbejdsret og faglig linje, og senest i bedømmelsen af situationen om-

kring december-overgrebene og de bebudede besparelser og offentlige nedskæringer.

Vi kunne, mens vi var i Folketinget, i begrænset omfang præge SF's folketingsarbejde. Vi har i fagbevægelsen kunnet samarbejde med SF, når vi var stærke nok til at aktivisere medlemsmassen.

Men den opportunistiske holdning hos SF's ledelse præger stærkere og stærkere partiet. Derfor kan SF ej heller være vejledende, retningsgivende og aktiviserende for arbejderklassen.

Derfor — selv om SF kritiserer og angriber det kapitalistiske samfund, oprustning og krig, som Socialdemokratiet gjorde det i sin start, og søger at lægge sig imellem Socialdemokratiets holdninger og kommunisternes, så skal vi forholde os til SF og dets vælgermasse som overfor det store reformistiske parti, Socialdemokratiet. De er ikke hovedfjenden, de udgør en naturlig samarbejdsgruppe, men de er samtidig med til at synke udviklingen, vanskeliggøre den afklarende kamp.

SF har betruddt den samme vej som Socialdemokratiet. VS er fortsat præget af fraktioner og teoretiske uklare debatter. Det afviser, som SF, fortsat den virkeliggjorte socialismes erfaringer og positive internationale betydning for freden, friheden og socialismens sag.

Under pres af Carters hetzkampagne har man på det seneste udtalt, at udviklingen i Sovjetunionen har skadet de socialistiske ideer og kampen for afspænding og fred.

Dette bunder, som i SF, i manglende erkendelse af klassekampens internationale karakter, rolle og indflydelse på udviklingen. Man taler meget om et socialistisk demokratis indhold og muligheder, men ser i bedømmelsen af de store resultater i de socialistiske lande helt bort fra den kendsgerning, at et socialistisk demokrati først kan udvikles, når magten er erobret af folket, og udviklingen af det socialistiske demokrati i hvert land må bygge på det internationale kulturgrundlag og udviklings-trin. Omfang og tempo vil være præget af kampen for at nedbryde fordomme og kunstig skabte modsætninger i befolkningen, og at denne demokratiserings-proces også er præget af den nationale og internationale klassekamp.

I den faglige kamp på arbejdspladser og i fagforeninger er VS blevet præget af vore vurderinger, aktioner og standpunkter. Man har i de grupper i VS, der arbejder i fagbevægelsen, opgivet de mest ekstreme paroler, men står fortsat vaklende overfor enhedsfagbevægelsens muligheder, og er derfor tilbageholdende, når det gælder et uselvsk arbejde for at udvikle enhedsaktioner med det formål at sprænge samarbejdslinjen.

Det var den samme holdning, der prægede VS's stilling til Folkebevægelsen mod EF, hvor det mere var den partimæssige placering og parole-mæssige markering, der talte, og ikke udviklingen af enhedsaktioner mod vort medlemskab.

Med den skarpe afvisning af indkomspolitikken og kraftige kritik af Socialdemokratiets overgreb på lønarbejderne vil der ganske klart være et sammenfald af opfattelser i de delkampe, der skal udvikles.

Men det vil være fejlagtigt at se dette som udtryk for ideologisk enighed mellem DKP og VS, eller at se VS som et mere revolutionært parti end Socialdemokratiet og SF.

Socialismen også løsningen for Danmark

Men mange danske er skræmt af den antisocialistiske og antikommunistiske hetz. Og andre føler, at vi i det højt udviklede kapitalistiske Danmark, trods planløshed og udbytning, har opnået materielt tålelige levevilkår. Det er også en kendsgerning, at mange af de delsejre, der opnås i kampen mod storkapitalen og i strid med de reformistiske ideer og Socialdemokratiets politik, tages som eksempel på, at reformismen kan være vejen, at kapitalismen kan gøres menneskelig.

Vi skal overvinde dette, klargøre, at socialismen også vil gøre det danske folk mere fri og tryk. I vort partiprogram har vi formuleret det således:

»Socialismen finder i hvert land sin nationale form ud fra de betingelser, som arbejderklassens

kampe og landets historiske udvikling har skabt. Vi anerkender derfor ingen model for socialismen. Derimod findes der almenlydige lovmæssigheder for opbygningen af et socialistisk samfund, som er klarlagt og sammenfattet i den marxistisk-leninistiske teori. De kræver især,

- at produktionsmidlerne overgår til folket,
- at folket under en bevidst arbejderklasses ledelse erobrer og fastholder den politiske magt,
- at statsapparatet forandres fra at være et redskab for monopolkapitalens herredømme til at være det arbejdende folks magtapparat.»

Hvad vil det betyde? Samfundets, dvs. folkeflertallets overtagelse af og kontrol med de afgørende dele af de værdier, der skabes og er skabt gennem generationers arbejdsindsats. Fjernelse af magt og indflydelse, der alene bygger på personlig økonomisk styrke. Det er ikke et brud med dansk demokratisk opfattelse eller samfundsledelse gennem valgte politiske repræsentanter. Tværtimod, de folkevalgte antal og indflydelse skal øges og stilles under vælgerens kontrol.

Investeringer, produktion og fordeling fastlægges ud fra fællesskabets behov og vurdering. Holdninger — sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle — bliver alene præget af og bestemt af befolkningens medleven og beslutningsvilje.

Partiet

På vor sidste kongres vedtog vi efter en omfattende diskussion i vort parti »Kommunisternes Program«, hvor vi i afsnittet om Danmarks kommunistiske Parti formulerede partiets rolle:

»Den historiske nødvendighed af samfundets overgang fra kapitalisme til socialisme fuldbyrdes ikke af sig selv. De undertrykte og udbyttede klassers moralske fordømmelse og spontane protester er ikke nok til at bryde storkapitalens klasseherredømme. De må udvikles til bevidst og samlende handling, der gør det arbejdende folk til en magt.

Det kan kun opnås, når de bevidste forkæmpere for arbejderklassens sag vinder retningsgivende indflydelse. Som hele arbejderbevægelsens erfaring viser, må de derfor slutte sig sammen i arbejderklassens revolutionære parti, der konsekvent bygger på den videnskabelige socialismes ideologi og udger en organiseret og bevidst handlende enhed. Uden et sådant parti er der intetsteds vundet sejre for socialismen. Til løsning af vor tids komplicerede opgaver med at udvikle den demokratiske kamp mod storkapitalen til et opgør med dens magt, er eksistensen og indflydelsen fra et sådant parti af afgørende nødvendighed.

Danmarks kommunistiske Parti er dannet og har udviklet sig som den danske arbejderklassens revolutionære parti.

Det har videreført de traditioner fra Louis Pios første socialistiske partidannelse, som satte sig som opgave at hævde arbejderklassens selvstændige interesser overfor en herskende klasse og føre dens kamp frem til socialismens sejr.

Det har i hele sin virksomhed stået i den danske arbejderklassens og folkets tjeneste. Når kommunisterne stod stærkt, stod arbejderklassen stærkt. I de mest afgørende stunder for det danske folk stod kommunisterne i de første rækker i kampen for dets sag.

Dette har ikke indbragt kommunisterne hyldelse fra magthaverne over samfundet eller fra dem, som svigtede folket. De har tværtimod søgt at forsvare deres snævre interesser ved at angribe og bagvaske kommunisterne. Men trods al pression har det kommunistiske parti forstået at hævde sig og sikre nye gennembrud, fordi det konsekvent og principfast videreførte kampen for arbejderklassens og folkets virkelige interesser.

I alle de store afgørelser, som det danske folk har været stillet over for, har kommunisterne stilling vist sig som den holdbare, mens deres angribere har måttet søge tilflugt i flove bortforklaringer. Det gjaldt frihedskampen under besættelsen. Det gjaldt advarslerne mod Nato-politikken. Det gjaldt modstanden mod EF-medlemskabet. Det gjaldt påvisningen af, at konjunktoren i 60'erne ikke havde gjort kapitalismen »krisefri«, men tværtimod førte ud i en dybere krise. Alltid har kommunisterne forsvaret folkets demokratiske rettigheder og nationens interesser, som derimod

blev angrebet af dem, der beskyldte kommunisterne for at være »demokratiske« og »nationales«.

»Danmarks kommunistiske Parti bygger konsekvent på *marxismen-leninismens teori*, som er nødvendig for at forstå og handle effektivt i den klassekamp, der bestemmer både den danske og den internationale samfundsudvikling og de opgaver, som dermed stilles.«

»Danmarks kommunistiske Parti er et *selvstændigt og suverænt parti*, der er et led i den internationale kommunistiske bevægelse og derved forbinde det arbejdende folks kamp i Danmark med folkenes kamp verden over — mod imperialismen, for fred og socialisme. Det ser *arbejderklassens internationalisme* som en afgørende kraft i verdens videre overgang fra kapitalisme til socialisme.«

Vi har i kongresperioden haft rig lejlighed til at efterprøve vort program — de principielle holdninger, analyser af udviklingen og anvisninger på kampopgaver og arbejdsformer.

Når vi gjorde det bedst, vandt vi sejre og prægede udviklingen, skabte den samfundsforandrende kraft, vi taler om.

Men vort parti blev også i kongresperioden udsat for indre strid, fejlurderinger og tilbageslag.

Den partidiskussion, der skulle forberede denne kongres, blev forlænget og præget af valgresultater og opgøret med de politiske modsætninger, der udviklede sig til fraktionsdannelser og personkamp.

Centralkomiteet i oktober 1979 lagde op til en åben og kritisk diskussion, der aktiviserede hele partiet — ikke alene om de nævnte spørgsmål, men også om partidemokratiet, holdninger og arbejdsformer.

Og i den sammenfatning af erfaringerne fra diskussionen, der blev fremlagt for partiet efter ledelsesmøderne i januar, har partiledelsen klargjort sin vurdering, som indgår i diskussionen på kongressen. Den har været offentliggjort i Land og Folk den 7 februar i år og ligger trykt i mapperne. Jeg skal derfor ikke i enkelthederne gentage, men kort pege på,

- at valgnederlaget skyldtes et sammenfald af mange forhold, en overvurdering af partiets politiske muligheder, antikommunismen, fejlurderinger, men især at der ikke var udløst bevægelser i arbejderklassen omkring vore politiske forslag og holdninger,
- at partidemokratiet og udviklingen af politisk arbejdende enheder i partiet var blevet hæmmet af en meget stærk og omfattende kampagnemæssig partiindsats og manglende prioritering,
- at politiske modsætninger omkring enhedsarbejdet og vurderingen af vort forhold til Socialdemokratiet og andre såkaldte ventreparter, svækkede vore muligheder for at aktivisere arbejderklassen, skabte tvivl om vore hensigter,
- at eksklusionen af Preben Møller Hansen ikke skyldtes de politiske modsætninger, men den kendsgerning, at Preben Møller Hansen og Søafdelingen ved åbent fraktionsarbejde og brud

på indgåede aftaler søgte at presse meninger og arbejdsformer igennem i strid med partiets program og vedtagne beslutninger.

- at en styrkelse af partidemokratiet gennem tilbundsående diskussioner om partiets politik, vurderinger og konkrete opgaver er den eneste vej til afklaring og udvikling af den kollektive ledelsesform, som ikke undertrykker, men forudsætter åbne diskussioner, uden at partiet mister evnen til at træffe beslutninger ud fra kollektivets samlede viden og vilje.

At forstå Danmarks kommunistiske Partis opgave, betydning og indflydelse på udviklingen i Danmark er afgørende for udviklingen af den samfundsforandrende kraft, vi taler om i vort program.

Vi vil fred, afrustning og socialisme. Vi ved, at disse mål kan sikres gennem internationalt samarbejde mellem fredens og socialismens kræfter, og ved at vinde flertallet i det danske folk for de socialistiske ideer, og at dette kun kan ske, hvis lønarbejderne bliver aktive og får tro på egen styrke, deltager i de daglige kampe.

Danmark er et af de mest udviklede kapitalistiske lande med en meget høj produktivitet — vi frembringer flere værdier pr. indbygger end andre lande. Men planløshed, spekulation, udbytning og modsættende interesser skaber problemer i samfundsøkonomien.

Magthaverne søger gennem propaganda og ideologisk fremstød at skjule den egentlige årsag til problemerne, søger at give et fortegnet billede af situationen. Socialdemokratiet påstår, at der er tale om socialistisk styring af økonomien, når man giver efter for storkapitalens krav og postulerer sammen med de borgerlige partier, at klassekampen er død.

Men klassekampen skærpes, modsætningerne bliver større. Det præger kampen for: Fred og afrustning, udvidede demokratiske rettigheder, en bredere adgang til kulturliv og uddannelse, en anden fordeling, beskæftigelse og sociale forbedringer.

Vi er og skal i endnu højere grad være den organiserende og vejledende kraft i disse kampe. Og resultatet — den politiske påvirkning af udviklingen gennem disse kampe — aflæses ikke kun gennem stemmer på DKP.

Vi valgte at støtte Folkebevægelsen mod EF i kampen for Danmarks nationale selvstændighed. Det kostede muligvis stemmer på partiet ved folketingsvalget, men det sikrede en magtfuld protest fra det danske folk ved det direkte valg til Europaparlamentet.

Vi deltager i, organiserer og giver kraft til fredskomiteer og samarbejdsorganer — ikke for at skjule partiet eller arbejde i dækorganisationer med vor politik, men alene for at sikre bredde i samarbejdet om det væsentlig afgrænsede — afspænding, afrustning og fred.

Vi giver arbejdskraft, organisatorisk og politisk viden til arbejderne i kampen på arbejdspladser og i fagforeninger ud fra den aktuelle situation, lønarbejderne befinder sig i. Det bremser, hindrer stor-

kapitalen i at nå deres politiske mål. Ved aktuelt at give kraft til lønkrampen kan vi forhindre det planlagte realønsfald.

Vi aktiviserer ungarbejdere, lærlinge og uddannelsessøgende. Vore unge kammerater udvikler ikke kun protestbevægelser, men organiserer også den daglige kamp for forbedringer. Vi præger uddannelsesdebat og beslutninger.

Vi kræver arbejde til alle, fremlægger forslag for, hvorledes det — selv indenfor de nuværende samfundsrammer — var muligt at sikre en anden udgang af krisen, hvis vi beskærer storkapitalens magt og privilegier. Men vi fører også kampen for at nedbryde den menneskefjendske isolering af de arbejdsløse — arbejder for at gøre arbejdsledeshedsproblemet til hele arbejderklassens problem.

Vi kæmper for en anden linje i fagbevægelsen, men vi afgiver også kraft til klubarbejde, fagforenings- og A-kasseadministration for at begrænse de negative følger af samarbejdslinjen, for at fastholde troen på fagbevægelsen.

Vi ved, at det kapitalistiske system umuliggør en retfærdig fornuftig boligpolitik. Vi kræver samfundsøvertagelse, men vi arbejder samtidig på at bremse spekulation og udbytning.

Vi ved, at det kapitalistiske system ikke kan gøre menneskeligt. Vi ved, at de modsætninger, der skabes gennem retten til udbytning af mennesker, den planløshed, der er følgen af profitkravet til al aktivitet på alle områder, undergraver, umuliggør demokratiet og en tryggere tilværelse for menneskene.

Men det er gennem de nævnte og lignende andre del-aktioner, at den samfundsforandrende kraft skabes, at klasesamfundet afsløres og menneskene får tro på egen styrke.

Partiets opgaver

Vi skal på kongressen vedtage manifest og arbejdsresolution, som nærmere konkretiserer partiets opgaver og arbejdsform. Men vi ved, at følgende opgaver trænger sig på:

— *Kommunevalget* i 1981 skal forberedes på grundlag af de erfaringer, vi har indhøstet i den forløbne valgperiode. Men herom vil der komme et specielt indlæg.

— *Kampen for afspænding, afrustning og fredelig sameksistens.* Opgaven er konkret. Vi skal bekæmpe militariseringen, og det drejer sig ikke kun om at forhindre generalerne i at komme med nogle politiske vurderinger, men i højere grad om at stoppe militaristernes indflydelse på beslutningsprocessen gennem fejlagtige oplysninger til folket.

Under debatten om atomraketstationeringen i Europa fik vi som afskrækkelse oplysninger om antallet af sovjetiske atomraketter rettet mod Vesteuropa. Det var støget foruroligende i antal, og Nato-raketterne var kun et lille gensvar! Senere har man dementaret, at der var tale om en stigning, og tallet, der blev opgivet, var også for højt. Det er på denne snedige, bedrageriske måde, man tvinger en optrapning igennem.

I samme periode satte man kraftigt ind med påstanden om, at balancen i såvel konventionelle landstyrker som flåde- og rakettvåben, var blevet forskubbet til Sovjetunionens fordel, og at Sovjetunionen havde foretaget sine rustningsudgifter kolossalt.

Nu får vi så oplysninger om, at CIA, der stod for oplysningerne, har skønnet og beregnet på en måde, der intet har med daglige oplysninger at gøre.

Men hver gang fredsforskningsinstituttet fra f.eks. Sverige bringer oplysninger, bliver det stemplet som kommunistisk propaganda. Vi må befries for disse militærgale personers vildledninger.

Natos indflydelse må afsløres. Vi har beslutning om, at der ikke skal stationeres fremmede tropper eller opmagasineres atomvåben på dansk jord. Men i de senere år har man på Natos foranledning opført militæranlæg i Danmark — ikke kun til brug for de danske styrker, men i størrelse og indretning tilpasset Natos krav. De bemannes med Nato-officerer, udenlandske Nato-tropper holder jævnligt øvelser, hvilket reelt betyder, at beslutningen om ikke at have militærbaser med fremmede tropper på dansk jord er undergravet.

Det er også klargjort, at der i Danmark har været øvelser for danske enheder i atomkrigsførelse. Og vi ved, at atomsprængladninger er opmagasineret umiddelbart op til den danske grænse.

Og nu som det sidste erkender man altså, at der er tænkt opbygget våbendepoter for USA-tropper.

Natos krav om, at Danmark skal være istand til at sætte »proppen i flasken«, altså lukke af for Østersøen, i en kritisk situation er også dødsensfarlig, for hvem skal bestemme, hvornår situationen er kritisk — generalerne, som begyndte at rasle med sablerne, da Carter udlagde Sovjetunionens hjælp til Afghanistan som en direkte aggression?

Vi skal også blande os i forsvarsdebatten, som man nu søger at gøre til et spørgsmål om 0-stilling eller en mindre stigning på 3 pct. Danmarks militæruddgifter er ikke små. De er pr. indbygger større end Warszawa-pagtlandenes med undtagelse af Sovjetunionen. Endnu har det danske folk ikke glemt det fåbelige indkøb af F-16-flyene — alle tiders våbenhandel, ikke for Danmark, men for rustningsfabrikanterne.

Danmark er i den nuværende situation bedst tjent med at afruste og frigøre sig fra Nato-generalernes diktat. Vi skal kræve, at Danmark overholder sine forpligtelser i henhold til Helsinki-aftalerne. Kontakterne kulturelt, sportsligt og turismæssigt skal øges, og der skal sikres reelle oplysninger til det danske folk om udviklingen af de lande, der er omfattet af Helsinki-aftalerne.

Vi skal forhindre opbygningen af depoter for USA-tropper.

Vi skal fortsat bekæmpe beslutningen om at stationere atombærende raketter i de europæiske Nato-lande.

Vi skal arbejde for frigørelse fra Nato og EF. Et er at opstille paroler, men i fredskampen er det afgørende, hvis kravet om afspænding og af-

rustning skal vinde sejr, at vi finder sammen med andre, formulerer fælles mål og udvikler bevægelse i de brede masser.

Kampen mod indkomspolitikken

- er kamp for arbejde til alle. Hele klassen må mobiliseres om arbejdsløshedsproblemet, de nye angreb på de arbejdsløse må bekæmpes,
 - er kamp for de unges krav om lige adgang til uddannelse, udbygget EFG med løn i basisåret og praktikpladser. Studieløn i stedet for banklån,
 - er kamp for bevarelse af reallønnen. Lønkampene må også ses som forberedelse af overenskomstsituationen.
 - er kamp for kravene om forhandlings- og aktionsret,
 - er en udvikling af den alternative politik på grundlag af vort 7-punkts-program, men det skal forbindes med kampen mod storkapitalens privilegier, således at det ikke fremstår som et udtryk for, at man kan løse problemerne under de kapitalistiske magtforhold,
 - er en kamp for ændringer af det økonomiske liv. Vi kan ikke kun være tilfredse med, at Socialdemokratiets og SF's ØD-forslag bliver afvist af arbejderne, vi skal mobilisere klassen om vore formlinger fra programmet,
 - er også nedsættelse af en trustkommission og demokratiske nationaliseringer af pengeformidling og nøgleindustrier.
- De aktuelle økonomiske problemer — valutaunderskud, udenlandsgæld, kapitalophobning og arbejdsløshed må angribes med krav om
- samfundsovertagelse af energisektoren,
 - importregulering,
 - indefrysning af de samfundsskabte værdistigninger,
 - større offentlig aktivitet.

Den sociale rejsning for en fremadrettet sundheds- og socialpolitik

Det sociale solidaritetsarbejde skal udbygges. Vi skal være de fattiges værner og de riges ris. Men vi skal også være dem, der organiserer navnlig en indsats fra fagforeninger og arbejdspladser. Vi skal afsløre og afvise direkte og indirekte angreb på rigtige sociale holdninger og opnåede resultater.

Vi skal vise, at det er muligt og økonomisk rigtigt at gennemføre forbedringer nu — konkret vise, at der må sættes ind med forebyggende sundhedsarbejde, udvidet barselsorlov for kvinder, forhøjelse af pensionerne og udbygning af ældreforsorgen. I stedet for selvbetaling ved lægebesøg skal vi rejse krav om gratis årlige lægeundersøgelser for alle.

Styrkelse af partiet

Partiet skal skoles, partidemokratiet udvikles, og vi skal arbejde videre på at gøre afdelinger og distrikter til politisk arbejdende enheder. Vi skal sikre nye medlemmer, og gennemføre fremstød for Land og Folk.

En af følgerne af den langvarige krise, den bevidste fremmedgørelse af menneskene og den stærke antikommunistiske hetz er forvirringen og splittelsen i arbejderklassen. Et utal af grupperinger og partier svækker i klassen troen på egen styrke.

I denne situation er det af afgørende betydning, at vi fremstår som et ideologisk stærkt afklaret og kollektivt arbejdende parti.

Kammerater!

Man sætter i dag ind fra alle sider for at belyve os, isolere os fra det arbejdende folk. Men bemærk, at trods denne massive hetz mod partiet, så er det vore forslag og opfordringer til kamp, der går igen i udtalelser fra arbejdspladser, fagforeninger, lejerorganisationer og uddannelsessteder.

Mange vil endnu en tid bruge vor hjælp, tage vore forslag og anvisninger, men være betænkelige ved at tilslutte sig partiet.

Det er i de daglige kampe, vi skal vinde dem som faste forbundsfæller i kampen mod storkapitalen, for det antimonopolistiske demokrati, for Danmarks nationale selvstændighed.

Men kampen om afspænding og afrustning skal bringes til sejr.

OG DANMARK BLIVER ET SOCIALISTISK LAND.

...the ... of ...

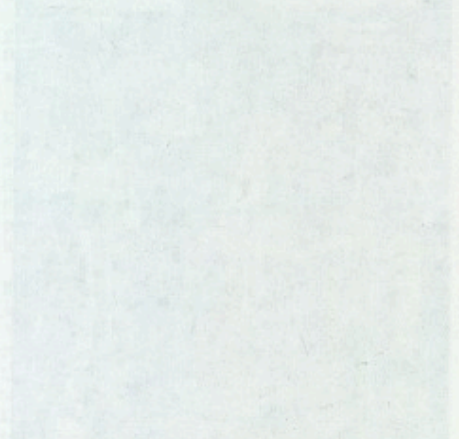
...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

Partiet oppgaver

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

...the ... of ...

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk